

A legnagyobb lehetőség maga az élet

A legnagyobb lehetőség maga az élet, és aki felismeri az abban rejlő kihívást, hogy Isten egymásra bízta az embereket, annak gyönyörű élete lehet - mondta Kozma Imre, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke, aki 75. születésnapja alkalmából nyilatkozott az MTI-nek.

Hangsúlyozta: a legtöbb ember gondja-baja épp abból adódik, hogy nincs elegendő energiája arra az elhatározásra, hogy ne magáért, hanem másokért éljen. "Aki másoknak él, az teljesebb életet él, aki jó tesz, az jobb lesz, aki örömet szerez, az boldogabb lesz, és ami visszaragyon azok arcáról, akikkel jót tesz, az bearanyozza az életét" - fogalmazott.

Kozma Imre felidézte: nyolcéves volt, amikor megkapta a "tökéletes életprogramot" nagyapjától: "az élet arra való, hogy elajándékozzuk". Nagyapja életpéldája tanította arra is, hogy az emberi életút nem a magányos vándor útja, hanem közös út, amelyen járva "minden azon dől el, hogy milyen társai vagyunk egymásnak".

Az MMSZ alapító elnöke kitért arra: a kommunizmus idején az embereknek, főleg a keresztény, hívő embereknek egymással találkozni is veszélyes volt. A hatalom, amely elhatározta, hogy egy Isten nélküli társadalmat épít föl, megijedt attól a lelki erőtlől, "kegyelmi tőkétől", ami a "hívő emberek igazi egymásra találásából fakad".

Az "élet másik modellje" viszont nem tudott mit kezdeni a keresztény életszemlélettel, amely azt is jelenti, hogy "egymást hordozzuk". Mivel pedig harcos ateizmust hirdetett meg, nemcsak türelmetlen vagy értetlen volt ezzel az életszemlélettel szemben, hanem harcolt is azok ellen, akik így gondolkodtak az életről.

Kozma Imre elmondta: tudomásul vette, megbékélt a helyzettel, hogy hívő emberként másodrangú, papként pedig csak harmadrangú állampolgár lehet a 70-es, 80-as évek magyar társadalmában. Ugyanakkor azt is tudta, hogy a rendszeres, többórás kihallgatásoknak egyetlen célja a megfélemlítés, és idővel majdhogynem mosolygott, látva kihallgatói erőlködését, hogy sarokba szorítsák. Olyannyira, hogy egyszer meg is mondta az öt vallató tiszteknek, hogy sajnálja őket, hiszen neki már megvannak a saját "bilincsei", ő már megkötözte magát, hiszen "Isten rabszolgája". Ezek a bilincsek számára kedvesek és levehetőek, más bilincsek pedig nem érdeklik - mondta nekik.

Kozma Imre élete izgalmas időszakaként emlékezett vissza a keletnémet menekültek befogadására a zugligeti plébánián és az MMSZ megalapítására 1989-ben. Kiemelte: a menekültek befogadása, majd a szeretetszolgálat is abból a szellemiségből bontakozott ki, ami akkor a zugligeti egyházközség meghatározója volt, és amit úgy lehet megfogalmazni, hogy "nincs kereszténység karitatív cselekedetek nélkül". A keresztény értékek a templom falain kívül, a mindennapi életben is jelen kell, hogy legyenek. A zugligeti közösség felismerte ezt, így az egyházközségben akkoriban "valaki mindenkinek jutott" - mondta -, vagyis egyetlen magányos, beteg vagy fogyatékkal élő ember sem maradt magára.

A közösség tagjai 1989-re magukban már lerombolták azokat a "határokat", amelyek miatt az emberek nem mernek szerepet vállalni egymás életében, így amikor megérkeztek a keletnémet menekültek, természetes volt számukra, hogy ezeket a kiszolgáltatott embereket is be kell engedniük az életükbe.

Kozma Imre hozzátette: tudták, hogy a keletnémet hatóságok listát állítottak össze azokról, akiket majd nemzetközi bíróság elé kell állítani, de "akkor, amikor jót kell tenni, az ember nem gondol az esetleges következményekre".

A zugligeti Szent Család Plébánián eltöltött húsz év után a Betegápoló Irgalmas Rendbe való belépéséről elmondta, döntése hátterében az a szeretetszolgálati munka során felismert tény állt, hogy "aki szegény, az betegebb is". Ez a gondolat "nem hagyott nyugodni - fogalmazott -, ezért akartam, hogy újra legyen Magyarországon irgalmas rendi kórház, ahol másfajta szellemiség uralkodik, mint a csak a pénz körül forgó világban". A rend "karizmája", a hospitalitás pontosan azt jelenti, hogy a beteg ember olyan szellemiséggel találkozzon, amely valamiképpen feloldja szorongásait nehéz helyzetében.

Kozma Imre 1940-ben Győrzámolyban született, a győri Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumban érettségizett, majd Esztergomban végezte el a papi szemináriumot. Egyházi szolgálatát Tát-Dorogon kezdte 1963-ban.

1966 és 1968 között a zugligeti Szent Család Plébánia káplánja volt. 1968-tól 1977-ig a budapesti Ferenciek terén található Alkantarai Szent Péter-templom lelkészeként tevékenykedett. 1977-ben a zugligeti Szent Család Plébániára helyezték át.

1987-ben a Németországban élő Csilla von Boeselagerrel előbb a szegények támogatásának lehetőségeiről, majd adományok elosztásáról egyeztek meg, végül létrehozták a Magyar Máltai Szeretetszolgálatot, amelyet Magyarországon hivatalosan 1989. február 10-én jegyeztek be.

1989 őszén az akkori nyugatnémet követség kérésére a zugligeti plébánia kertjében keletnémet menekülteknek adtak szállást. Az idővel 48 ezresre duzzadt budapesti menekülttáborok lakóinak ellátása három hónap alatt az egyik legnagyobb európai segélyakcióvá nőtte ki magát.

1997-ben belépett a Betegápoló Irgalmas Rendbe. Ma a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöki tiszte mellett a három rendi kórházat működtető szervezet vezetői teendőit is ellátja.